

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 73.383 van 4 mei 1998
in de zaak A. 45.595/IX-212.**

In zake : 1. Marcel VERVULLENS,
2. Maria NUYTS,
wonende te KONTICH,
Antwerpsesteenweg 55

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de Minister van Financiën,
2. de Gewestelijke directeur, Invordering
Antwerpen,
gevestigd te ANTWERPEN,
Italiëlei 4, bus 9.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Marcel VERVULLENS en Maria NUYTS op 27 december 1991 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van :

"de beslissing dd. 22 oktober 1991 van : MINISTERIE VAN FINANCIEN - Administratie der directe belastingen - DIRECTIE ANTWERPEN II - DE GEWESTELIJKE DIRECTEUR, welke ons verzoekschrift afgewezen heeft";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 18 augustus 1992 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 17 maart 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 april 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. SMETS;

Gehoord de opmerkingen van verzoekers, en van Inspecteur J. DE VLEESCHOUWER, die verschijnt voor de eerste verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekers worden door het openbaar ministerie en de administratie van de directe belastingen voor de correctionele rechtbank te Antwerpen gedaagd met tenlastelegging, voor de periode 1970-1976, van onder meer valsheid in geschriften, bedrieglijke bankbreuk en gebruik van valse stukken met het inzicht belasting te ontduiken.

Na hoger beroep en voorziening in cassatie wordt door het Hof van Beroep te Antwerpen in een arrest van 16 juni 1982 vastgesteld dat de strafvordering op grond van al de tenlasteleggingen door verjaring vervalLEN is.

1.2. Door verzoekers worden bezwaarschriften ingediend tegen de aanslagen inzake de personenbelasting gevestigd voor de aanslagjaren 1973, 1974, 1975, 1976, 1977 en 1978, naar aanleiding waarvan hun aangiften

werden herzien en belastingverhogingen werden opgelegd overeenkomstig het vroegere artikel 334 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen.

Bij beslissing van 20 december 1984 verleent de gewestelijke directeur van de tweede directie Antwerpen ontheffing voor een totaal van 9.893.603 frank waarbij de toegepaste belastingverhogingen verminderd worden tot 10 %.

Het hoger beroep en de voorziening in cassatie van verzoekers tegen die beslissing van de gewestelijke directeur worden verworpen.

1.3. Bij brief van 22 november 1988 deelt de ontvanger der directe belastingen aan verzoekers mee dat inzake de betwiste aanslagen der aanslagjaren 1973 tot 1978 een eindarrest door het Hof van Cassatie werd gevelde en dat de aanslagen definitief eisbaar en binnen vijf dagen te betalen zijn. De fiscale schuld, interesten tot einde november 1988 inbegrepen, wordt als volgt bepaald :

"- 1973 art. 838531 :	belasting	29.662	
	intrest	<u>9.512</u>	
		39.174	F
- 1974 art. 838541 :	belasting	224.643	
	intrest	<u>248.192</u>	
		472.835	F
- 1975 art. 838551 :	belasting	175.334	
	intrest	<u>193.900</u>	
		369.234	F
- 1976 art. 838561 :	belasting	1.211.709	
	intrest	1.316.598	
	kosten	<u>4.253</u>	
		2.532.560	F
- 1978 art. 838581 :	belasting	970.967	
	intrest	<u>1.084.460</u>	
		2.055.427	F
TOTAAL :		<u>5.469.230</u>	F"

1.4. In een brief van 28 november 1988, die aangetekend wordt verzonden naar de Minister van Financiën, de Staatssecretaris voor Financiën en de geweste-

lijke directeur der directe belastingen van de directie Antwerpen II schrijven verzoekers het volgende :

"Wij ontvingen een schrijven van 22 november 1988 uitgaande van de Heer PAS Jozef J.M. - Ontvanger der Directe Belastingen KONTICH, gehuisvest te 2550 KONTICH, Mechelsesteenweg, 83,

De Heer ontvanger vordert thans een som van 5.469.230,-Frs zijnde fiscale schuld over de aanslagjaren 1973 tot 1978 als belasting, verhoging en interesten over de ganse periode.

Met dit schrijven vragen wij U ons dossier te willen herzien, zoals voorgeschreven door de F.W. bij toepassing van het REGENTSBESLUIT van 18 maart 1831 en tevens om kwijtschelding van de interesten en dit om volgende redenen :

De aanslagen zijn destijds het gevolg geweest van indiciaire tekorten.

Nochtans, deze gelden kwamen voort van een verkoop van aandelen op 27 mei 1971 (waarvan kopij in bijlage).

Daar wij in de veronderstelling waren dat deze gelden, voortkomende van het beheer van privé patrimonium, van belasting vrijgesteld waren, werden deze benut tot andere investeringen en aanschaf van eigendommen en gronden, met name landbouwgronden, om er een broodwinning uit te halen.

Op 25 april 1978 werden de eigendommen te WOMMELGEM getroffen door een voorstel tot klassering als landschap van het groot schijn.

Niettegenstaande we een procedure tot vernietiging van dit voorstel hebben gevoerd werd op 24 februari 1981 de rangschikking als landschap definitief getroffen. Hierdoor is elke uitbating onmogelijk zodat we ook geen frank inkomen kunnen halen uit deze gronden welke normaal als broodwinning moesten dienen.

Op 28 november 1974 werd Marcel VERVULLENS wonende te KONTICH in faling verklaard, vonnis waartegen onmiddellijk beroep werd aangetekend, doch dat slechts vernietigd werd bij arrest van het HOF van BEROEP te ANTWERPEN, vijfde kamer dd. 06 september 1984, met andere woorden tien jaar later.

Door dit euvel werd aan Marcel VERVULLENS ook elke daad van handel ontzegd en kon geen beroepswerkzaamheid geduld worden. Momenteel rust nog een schuld bij de curator van dit faillissement en heeft het Rijksinstituut Sociale Verzekeringen nog steeds een tegoed van 216.349,-Frs.

Door de aanslagen te vestigen als 'bedrijfsinkomsten' is er ook door het Sociaal Verzekeringsfonds VEV een vordering ingesteld op naam van Maria NUYTS ten bedrage van 234.343 en 226.195 welke ook nu invorderbaar wordt.

Het eigendom in Mechelen, welke niet in al te beste staat van onderhoud verkeerde, heeft bij gebrek aan inkomsten reeds sedert jaren een aanslag gekregen van de stad Mechelen als taksen op leegstaande woningen, dit vanaf 1974 tot nu 36.042,-Frs. per jaar, welke nog allemaal dienen betaald te worden.

Het gebouw te RUMST - TERHAGEN is als krot onbewoonbaar verklaard met een jaarbelasting van 42.500,-Frs, welke nog allemaal dienen betaald te worden.

Zoals U ziet geven de eigendommen, welke het voorwerp waren van deze voor ons uitzonderlijke aanslagen, geen opbrengst en met onze huidige onzekere inkomsten, welke bovendien nog geen vast inkomen zijn, zijn wij niet bij machte om de vordering van de Heer PAS Jozef J.M. Ontvanger der Directe Belastingen KONTICH te voldoen.

Bovendien belopen de interesten door de lange duur van procedure, méér dan de belastingen.

Om al deze redenen vragen wij ons dossier te willen herzien zoals voorgeschreven door de F.W., en om toepassing van het REGENTSBESLUIT van 18 maart 1831, en tevens kwijtschelding van de interesten.

Ingesloten zeventien bewijzen, welke we na inzage graag terug zouden bekomen".

1.5. Naar aanleiding van de bovenvermelde aanvraag van verzoekers wordt een onderzoek ingesteld door het ontvangkantoor te Kontich en de inspectie te Mortsel.

In het verslag van de ontvanger van 22 februari 1989 wordt onder meer het volgende gesteld :

"B. Betaalvermogen : Belastingplichtige heeft nog geen enkele inspanning gedaan om zijn schulden te betalen. Er werd nog nooit een afbetalingsplan aangevraagd. (Er werd op 22.11.88 een brief verzonden aan bel.plichtige om binnen de 5 dagen de

schuld te betalen, echter zonder gevolg). Bel.plichtige heeft eigendommen te Kontich, Rumst en Reet.

C. Termijn binnen welke hij normaal de in zijn hoofde gevestigde aanslagen vereffent of zou kunnen vereffenen :

Een termijn vaststellen kan moeilijk.

Indien er geen eigendommen verkocht worden zal de vereffening der schulden moeilijk te verwezenlijken zijn.

Te Kontich, 22/02/1989".

In het verslag van de inspecteur van 3 maart 1989 wordt onder meer het volgende medegedeeld :

"Inkomsten van het gezin Vervullens-Nuyts (= gezamenlijk belastbaar inkomen) doch huurinkomsten niet inbegrepen.

AJ.

Aankoop aandelen en pensioensparen

1983	759.876	aank. aandelen	51.822
1984	789.977	aank. aandelen	50.000
1985	787.575	aank. aandelen	49.659
1986	781.068	aank. aandelen	50.000
1987	837.479	pensioensparen	40.000
1988	833.965	pensioensparen	40.000

Hierbij is op te merken dat het gezin over meerdere eigendommen nl. te Kontich (eigen woning) Terhagen, Wommelgem en Reet (huurwoningen) plus eigendommen verhuurd aan rechtspersonen te Kontich en te Mechelen beschikken.

Deze laatste twee gaven in 1987 een huuropbrengst van 230.000 fr. tegenover een totaal K.I. van 29.760.

Bovendien is gebleken dat voor AJ. 1987, de B.V.B.A. Accountancy en Boekhoudkantoor Ass. Nuyts, een belastbare basis had van 1.317.842.

Mevr. Nuyts was enige werkende vennoot. Wel is de H.Z. van deze vennootschap in 1987 overgebracht naar Mechelen, en zou sinds 30.1.1989 in faling zijn, nadat heel wat wijzigingen in de vennootschap plaats vonden.

Het komt mij onlogisch voor dat een kantoor voor Accountancy en Boekhouding gesteund op de vennoten zelf, nl. H. en Mevr. Vervullens en Nuyts hun eigen zaken niet beter kunnen beheren (of is het gewild ?)

Feit is dat zij :

1) financieel niet aan de grond zitten (Credit Rekening bij de P.V.B.A. evolueerde van 31.12.1985 tot 31.12.86 van 741.106 naar 1.600.630 en er zijn niet te versmaden huurinkomsten).

2) een meer dan leefbaar inkomen genieten;
3) beroepshalve specialisten zijn (boekhouding en accountancy)

4) nooit enige moeite hebben gedaan, noch om de achterstallige belastingen te betalen, noch om een afbetalingsplan aan te vragen;

5) Er zeker voldoende middelen waren om een lofwaardige poging tot afbetaling te doen, daar van 1982 tot en met 1987 in ieder geval aandelen werden gekocht en aan pensioensparen werd gedaan voor een bedrag van minstens 281.481 Fr.

6) Er evenmin sociale of economische redenen bestaan om de weerhouds belastingverhogingen kwijt te schelden.

In die omstandigheden meen ik te moeten voorstellen de weerhouden belastingverhoging van 10 %, dat toch een minimum is, te blijven behouden".

1.6. In een advies aan de directeur-generaal der directe belastingen van 8 januari 1990 sluit de gewestelijke directeur van de directie Antwerpen II zich aan bij het bovenvermelde standpunt van de inspectie en stelt hij voor de toegepaste belastingverhogingen van 10 % te behouden en het door verzoekers ingediende verzoek tot kwijtschelding of vermindering van de toegepaste belastingverhogingen te verwerpen.

1.7. In een verslag aan de gewestelijke directeur van 23 mei 1990 meldt de ontvanger dat verzoekers nog geen enkele betaling verricht hebben voor de gevestigde aanslagen voor de aanslagjaren 1973, 1974, 1975, 1976 en 1978. Omdat nooit een afbetalingsplan werd aangevraagd en de betrokkenen nog verschillende eigendommen hebben, stelt de ontvanger tevens voor geen vrijstelling voor nalatigheidsinteressen toe te kennen.

1.8. Bij brief van 2 juli 1990 deelt de gewestelijke directeur van de directie Antwerpen II aan de verzoekers het volgende mee :

"Met hogervermelde brief verzocht U om vrijstelling van nalatigheidsinteressen in verband met de hierna vermelde aanslag(en) in de personenbelasting waarvan de inning werd toevertrouwd aan de Ontvanger te Kontich

Gemeente	Aanslagjaar	Artikel	Bedrag
KONTICH	1973	838531	170710
	1974	838541	3016359
	1975	838551	5081487
	1976	838561	2147255
	1978	838581	1942048

De aanrekening van nalatigheidsinteressen op basis van artikel 305 van het wetboek van de inkomstenbelasting mag niet aangezien worden als een bestrafing, doch louter als een burgerlijke schadeloosstelling wegens het inhouden van gelden die van rechtswege aan de Schatkist toekomen.

Vrijstelling van nalatigheidsinteressen kan enkel verleend worden op grond van artikel 307 van meergenoemd wetboek in 'bijzondere gevallen', begrip waaraan de redenen vermeld in uw verzoekschrift niet beantwoorden. Daarenboven blijken uit het administratief dossier geen andere wettelijk toelaatbare motieven, zoals beoogd in voormeld wetsartikel.

Gelet op voorgaande, wordt het verzoekschrift afgewezen".

1.9. Met een aangetekende brief van 27 augustus 1990 (postdatum) vorderen verzoekers de nietigverklaring van de bovenvermelde beslissing van de gewestelijke directeur van 2 juli 1990.

1.10. In een advies aan de directeur-generaal der directe belastingen van 8 januari 1990 sluit de gewestelijke directeur van de directie Antwerpen II zich aan bij het bovenvermelde standpunt van de inspecteur van 3 maart 1989 en stelt hij voor de toegepaste belastingverhogingen van 10 % te behouden en het door verzoekers ingediende verzoek tot kwijtschelding of vermindering van de belastingverhogingen te verwerpen.

Naast de verwijzing naar het verslag van de inspectie omvat het bovenvermelde advies van de gewestelijke directeur onder meer ook volgende redengeving :

"Voor de aanslagjaren 1979 tot en met 1988 werden als tijdig erkende aangiften ingediend en volgende inkomsten werden belast :

<u>aanslagjaar</u>	<u>gezamenlijk blbr. inkomen</u>	<u>aankopen aandelen en/of pensioensparen</u>
1979	454.589	-
1980	668.565	-
1981	777.984	-
1983	759.876	51.822
1984	789.977	50.000
1985	787.575	49.659
1986	781.068	50.000
1987	837.479	40.000
1988	833.965	40.000

De cijfers vermeld onder aanslagjaar 1980 en 1981 werden vastgesteld in uitvoering van de arresten van 18.5.1985 nr. 41240.1 (in bijlage) en van 10.11.1986 nr. 50601.3 (in bijlage) van het Hof van Beroep te Antwerpen (het geschil betrof hoofdzakelijk de toekenning aan de medewerkende echtgenote).

Het gezin beschikt over meerdere eigendommen nl. te Kontich (woonhuis K.I. 6000), Terhagen (K.I. 17600), Reet (K.I. 3450), Wommelgem (K.I. 5600) huurwoningen en eigendommen verhuurd aan rechtspersonen te Kontich (K.I. 18060) en Mechelen (K.I. 11700). Deze laatste twee gaven in 1987 een huuropbrengst van 230.000F.

De stand van de R.C. van mevrouw NUYTS M. in de P.V.B.A. ABN (Accountancy en boekhoudkantoor) evolueerde van 741.106 credit op 31.12.1985 naar 1.600.630 credit op 31.12.1986.

Uit het verslag van de heer ontvanger te Kontich (bijl. 4) blijkt dat verzoekers tot op heden geen enkele inspanning deden om de belastingschuld te betalen (de bedragen op dit verslag vermeld in het vak 'betalingen' betreffen enkel de aanzuiveringen ingevolge de beslissing nr. 413289 dd. 20.12.1984 (stuk 65)).

Een afbetalingsplan werd nooit aangevraagd. De totale belastingschuld op 6.2.1989 bedraagt : 2.612.315F.

Gelet op wat voorafgaat, verzoekers bevinden zich zeker niet in een financieel uitzichtloze situatie maar genieten eerder een meer dan leefbaar inkomen, ben ik van oordeel dat er niet de minste aanleiding toe bestaat om een genademaatregel in de zin van art. 9 van het Besluit van de Regent van 18.3.1831 te treffen".

1.11. Op 27 mei 1991 beslist de Minister van Financiën het verzoek tot kwijtschelding of vermindering van de opgelegde belastingverhogingen van verzoekers af te wijzen.

Een kopie van de bovenvermelde beslissing van de Minister van Financiën van 27 mei 1991 wordt door de gewestelijke directeur van de directie Antwerpen II bij

aangetekende brief van 22 oktober 1991 aan verzoekers overgemaakt;

2. Over het voorwerp van het beroep.

Overwegende dat uit de neergelegde stukken blijkt dat de nietigverklaring wordt gevorderd van de beslissing van de Minister van Financiën van 27 mei 1991 waarbij het verzoek van verzoekers tot kwijtschelding van de belastingverhogingen werd afgewezen, beslissing die door de gewestelijke directeur van de directie Antwerpen II bij aangetekende brief van 22 oktober 1991 aan verzoekers werd betekend;

3. Over de aanwijzing van de verwerende partij.

Overwegende dat verzoekers niet alleen de Minister van Financiën, maar ook de Staatssecretaris voor Financiën en de Gewestelijke directeur der directe belastingen van de directie Antwerpen II als tegenpartij aanwijzen; dat evenwel, aangezien de bestreden beslissing genomen werd door de Minister van Financiën en de bevoegdheid tot kwijtschelding of vermindering van opgelegde belastingverhogingen en fiscale boeten krachtens artikel 9 van het Besluit van de Regent van 18 maart 1831 toegewezen is aan de Minister van Financiën, de Staatssecretaris voor Financiën en de Gewestelijke directeur der directe belastingen van de directie Antwerpen II, buiten de zaak moeten worden gesteld;

4. Over de bevoegdheid van de Raad van State.

4.1. Overwegende dat de verwerende partij een exceptie van onbevoegdheid van de Raad van State opwerpt; dat zij dienaangaande stelt :

"De Raad van State heeft evenwel geen bevoegdheid om een ministeriële beslissing inzake toegepaste belastingverhogingen, getroffen op basis van het Regentsbesluit van 18 maart 1831 te herzien. Terzake oefent de Minister zijn bevoegdheid buiten elk wettelijk criterium uit. Het betreft inderdaad een gunstmaatregel die kan vergeleken worden met het genaderecht (Cfr. Advies Advocaat-generaal Ganshof van der Meersch bij het Cassatiearrest van 8 november 1949, Pas., 1950, I, blz. 131 e.v., inzonderheid blz. 135). Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 23 december 1946 op de Raad van State blijkt dat, naar de opvatting van de wetgever, bepaalde rechtshandelingen van de uitvoerende macht, de zogenaamde regeringsdaden, buiten bereik van de vernietigingsbevoegdheid van de Raad van State dienden te worden gesteld. Als voorbeeld van dergelijke handelingen die aan de censuur van de Raad van State ontsnappen wordt het genaderecht aangehaald (Verslag uit naam der Verenigde Commissiën van Justitie en van Binnenlandse Zaken belast met het onderzoek van het Wetsontwerp houdende instelling van een Raad van State, Doc. Parl., Sénat, S.E. 1939, nr. 80, p. 43-44; MAST, A., Overzicht van het Belgisch Administratief recht, Gent-Leuven, Story-Scientia, 1981, nr. 534). Administratieve rechtshandelingen die direct samengaan met de uitvoering van vonnissen en arresten, zoals het genaderecht, behoren niet tot de bevoegdheid van de Raad van State (SALMON, J., Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1987, p. 69)";

4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie nog stelt dat het parallellisme tussen het genaderecht en het recht om een belastingverhoging kwijt te schelden volledig is en dat er een fundamenteel verschil is tussen beslissingen tot kwijtschelding van belastingverhogingen en beslissingen betreffende vrijstelling van nalatigheidsinteressen, daar een belastingverhoging een aan de belastingplichtige opgelegde straf is, terwijl nalatigheidsinteressen een schadeloosstelling wegens wanbetaling zijn die een burgerrechtelijk karakter heeft en de belastingplichtige bovendien de mogelijkheid had de opgelegde belastingverhoging aan het oordeel van de Rechterlijke Macht te onderwerpen, terwijl het enige rechtsmiddel tegen het opleggen van nalatigheidsinteressen het annulatieberoep bij de Raad van State is;

4.3.1. Overwegende dat de bevoegdheid van de Minister van Financiën om belastingverhogingen kwijt te schelden, al gaat het om een gunstmaatregel die in bepaalde opzichten kan worden vergeleken met het in artikel 110 van de Grondwet bedoelde genaderecht van de Koning, essentieel van dit recht verschilt doordat die bevoegdheid, anders dan het genaderecht, geen betrekking heeft op de uitvoering van vonnissen of arresten; dat de onbevoegdheid van de Raad van State ten aanzien van genadebesluiten juist haar grondslag vindt in het gegeven dat het genaderecht de uitvoering van vonnissen en arresten betreft; dat derhalve uit de onbevoegdheid van de Raad van State om kennis te nemen van beroepen tot nietigverklaring van besluiten waarbij de Koning door een rechter uitgesproken straf kwijtscheldt of vermindert, niet kan worden afgeleid dat de Raad van State dit ook is ten aanzien van besluiten waarbij de Minister van Financiën een belastingverhoging kwijtscheldt;

4.3.2. Overwegende dat het gegeven dat de Minister van Financiën een zeer ruime discretionaire bevoegdheid uitoefent wanneer hij beslissingen neemt over verzoeken tot kwijtschelding van belastingverhogingen, de bevoegdheid van de Raad van State om uitspraak te doen over vernietigingsberoepen tegen zulke beslissingen niet doet verdwijnen; dat het bestaan van een ruime discretionaire bevoegdheid immers niet impliceert dat de overheid die zulk een bevoegdheid uitoefent door geen enkele regel of beginsel van recht zou zijn gebonden; dat het bestaan van zulk een bevoegdheid ook niet noodzakelijkerwijze impliceert dat die bevoegdheid een essentieel politiek-beleidsmatig karakter zou hebben; dat, nu zulks te dezen effectief niet het geval is, niet moet worden onderzocht of de Raad van State al dan niet bevoegd is om kennis te nemen van handelingen met zulk een karakter;

4.3.3. Overwegende dat de mogelijkheid om overeenkomstig de bepalingen van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen tegen het opleggen van een belastingsverhoging bij de gewestelijke directeur der directe belastingen bezwaar aan te tekenen en om tegen de beslissing van de gewestelijke directeur beroep in te stellen bij het Hof van beroep, niet de onbevoegdheid van de Raad van State met zich meebrengt om kennis te nemen van een annulatieberoep tegen een beslissing van de Minister van Financiën inzake een verzoek tot kwijtschelding van de belasting op grond van artikel 9 van het Regentsbesluit van 18 maart 1831; dat de eerstgenoemde verhaalmiddelen het opleggen van de belastingverhoging zelf tot voorwerp hebben, terwijl het beroep bij de Raad van State de beslissing over het verzoek tot kwijtschelding van de belastingverhoging tot voorwerp heeft; dat het voorwerp van de onderscheiden beroepen derhalve in beginsel verschillend is; dat de Raad van State zich enkel onbevoegd zou dienen te verklaren mochten de middelen gericht tegen de beslissing waarbij de kwijtschelding van de belastingverhoging wordt geweigerd, de wettigheid van die belastingverhoging in twijfel trekken, aangezien in dat geval het werkelijke voorwerp van het beroep bij de Raad van State zou samenvallen met het voorwerp van het geschil dat bij de gewestelijke directeur en bij het hof van beroep kan worden aanhangig gemaakt; dat zulks te dezen evenwel niet het geval is;

4.2.4. Overwegende dat de exceptie van onbevoegdheid van de Raad van State wordt verworpen;

5. Over de gegrondheid van het beroep.

5.1.1. Overwegende dat verzoekers in hun eerste middel een schending van de formele motiveringsplicht aanvoeren; dat zij dienaangaande stellen wat volgt :

"De uitgebreide motiveringsplicht van de beslissing van : MINISTERIE VAN FINANCIEN - Administratie der directe belastingen - DIRECTIE ANTWERPEN II - (...) - DE GEWESTELIJKE DIRECTEUR dd. 22 oktober 1991 is niet gedaan, als antwoord op het aangetekend schrijven met bijlagen dd. 28 november 1988, hetgeen nochtans door de wet verplichtend is";

5.1.2. Overwegende dat de verwerende partij als volgt antwoordt :

"1) In hoofdorde :

De verplichting tot motivering is een zuiver vormelijke verplichting die krachtens artikel 97 van de Grondwet moet worden nageleefd in elk vonnis, doch die NIET kan worden toegepast inzake de beslissing die de Minister van Financiën op grond van het Regentsbesluit van 18 maart 1831 treft inzake een verzoekschrift strekkende tot kwijtschelding van belastingverhogingen.

De fiscale wet voorziet wel de voorwaarden die voldaan moeten zijn om een belastingverhoging op te leggen, doch voorziet anderzijds geen voorwaarden om een opgelegde belastingverhoging te verminderen of kwijt te schelden. De kwijtschelding van belastingverhogingen die de Minister van Financiën op grond van het Regentsbesluit van 18 maart 1831 kan verlenen vormt dan ook geen vrijstelling die door de wet is voorzien en waarop men recht heeft zodra men de wettelijke voorwaarden daartoe vervult, maar is daarentegen een gunstmaatregel, vergelijkbaar met het genaderecht, die niet onderworpen is aan enig wettelijk criterium (Cf. Advies Advocaat-generaal Ganshof van der Meersch bij het Cassatiearrest van 8 november 1949, Pas., 1950, I, blz. 131 e.v., inzonderheid blz. 135). Het al dan niet inwilligen van een verzoekschrift strekkende tot kwijtschelding van de belastingverhoging is dan ook niet onderworpen aan een bepaalde motiveringsverplichting.

2) In subsidiaire orde :

Voor zover de Raad van State van oordeel zou zijn dat de beslissing van de Minister toch moet geschraagd zijn door motieven, wordt erop gewezen dat de motivering van het ministerieel besluit van 27 mei 1991 blijkt uit het dossier zelf.

De gewestelijk directeur der directe belastingen, directie Antwerpen 2, heeft immers naar aanleiding van het verzoek tot kwijtschelding van de belastingverhogingen een onderzoek ingesteld, waarvan de bevindingen hun weerslag vinden in zijn advies van 8 januari 1990 (bijlagen 23 tot en met 26).

Aangezien verzoekers zich zeker niet in een financieel uitzichtloze situatie bevonden maar eerder een meer dan leefbaar inkomen genoten, bestond er geen

aanleiding om de genademaatregel in de zin van artikel 9 van het Regentsbesluit van 18 maart 1831 te treffen en stelde de directeur voor de weerhouden minimum belastingverhogingen van 10 % te behouden en het verzoekschrift tot kwijtschelding af te wijzen.

Het hoofdbestuur der directe belastingen heeft zich bij het advies van de gewestelijk directeur aangesloten (bijlage 27).

Door het verzoekschrift af te wijzen heeft de Minister van Financiën deze motieven tot de zijne gemaakt";

5.1.3. Overwegende dat verzoekers als volgt repliceren :

"Elke beslissing is met redenen omkleed, en de afwijzing van een verzoekschrift degelijk dient gemotiveerd, en verwerende partij, een antwoord diende te geven op de verschillende argumenten en met uitvoerige redenen omkleed, die verzoekers in hun schrijven van 28 november 1988 met bijlagen, heeft aangehaald";

5.1.4. Overwegende dat een beslissing van de Minister van Financiën op grond van artikel 9 van het Regentsbesluit van 18 maart 1831 geen jurisdictionele beslissing is die krachtens artikel 149 van de Grondwet met redenen omkleed moet zijn, maar een administratieve beslissing; dat er ten tijde van de bestreden beslissing geen rechtsregels of rechtsbeginselen bestonden die de formele motivering van dergelijke beslissing verplicht maakten; dat het middel niet gegrond is;

5.2.1. Overwegende dat verzoekers hun tweede middel als volgt formuleren :

"(...) - DE GEWESTELIJKE DIRECTEUR heeft op datum van 22 oktober 1991, het dossier niet bekeken, laat staan grondig herzien, blijkt duidelijk uit de teksten welke gewoon een voorgedrukte stencil gebruikt is, en louter en alleen de naam - adres datum en referte ingevuld werd, hetzelfde blijkt uit de voorgedrukte formulieren gebruikt door MINISTERIE VAN FINANCIEN - Administratie der directe belastingen (w.g.) Ph. MAYSTADT";

5.2.2. Overwegende dat de verwerende partij als volgt antwoordt :

"Inzake de bewering van verzoekers dat de directeur op 22 oktober 1991 (lees : de minister op 27 mei 1991) het dossier niet heeft bekeken, laat staan grondig nagezien wordt verwezen naar de weerlegging in ondergeschikte orde van het eerste middel waaruit duidelijk blijkt dat het verzoekschrift van 28 november 1988 tot kwijtschelding van de belastingverhogingen wel degelijk het voorwerp van een grondig onderzoek is geweest.

Dat voor de beslissing van de Minister en de mededeling ervan door de gewestelijk directeur voorgedrukte stencils zijn gebruikt betreft een louter materiële werkwijze die geen afbreuk kan doen aan de degelijkheid van het voorafgaand onderzoek en de gegrondheid van de beslissing";

5.2.3. Overwegende dat verzoekers als volgt repliceren :

"Het is duidelijk dat verwerende partij, het dossier niet bekeken hebben, laat staan grondig nagezien heeft, door toch maar met willekeurige, en onzinnige cijfers, verder te blijven doorgaan, welke in de tientallen miljoenen voorgesteld worden, hetgeen nogmaals bevestigd wordt met de tegenspraak in de neergelegde stukken tussen de GEWESTELIJK DIRECTEUR (G.D.) en de ONTVANGER van KONTICH (O.K.)

Hetzelfde moet gezegd worden over de waarde van de eigendommen, welke door de verschillende administraties, maanden nadien bepaald worden, terwijl de GEWESTELIJK DIRECTEUR reeds zijn beslissing genomen had";

5.2.4. Overwegende dat een middel in de zin van artikel 2, § 1, 2°, van het Algemeen Procedurereglement slechts ontvankelijk is wanneer het op voldoende duidelijke wijze te kennen geeft welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden handeling is geschonden en in welk opzicht die regel of dat beginsel zijn geschonden; dat verzoekers te dezen aanvoeren dat de gewestelijke directeur "het dossier niet bekeken, laat staan grondig herzien" heeft, wat zou blijken uit het gegeven dat enkel een voorgedrukte stencil of voorgedrukte formulieren zijn gebruikt; dat aldus niet wordt aangegeven welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel zou zijn geschonden; dat het middel derhalve niet ontvankelijk is;

5.3. Overwegende dat verzoekers hun derde middel als volgt formuleren :

"DERDE MIDDEL :

dat verzoekers ondergetekenden zware schulden dienen af te betalen aan de Heer Ontvanger der Directe Belastingen, de aanslagjaren zijn destijds het gevolg geweest van indiciaire tekorten. Nochtans, deze gelden kwamen voort van een verkoop van aandelen op 27 mei 1971.

Daar wij in de veronderstelling waren (dat) deze gelden, voortkomende van het beheer van privé patrimonium, van belasting vrijgesteld waren, werden deze benut tot andere investeringen en aanschaf van eigendommen en gronden, met name landbouwgronden, om er een broodwinning uit te halen.

Op 25 april 1978 werden de eigendommen te WOMMELGEM getroffen door een voorstel tot klassering als landschap van het groot schijn.

Niettegenstaande we een procedure tot vernietiging van dit voorstel hebben gevoerd werd op 24 februari 1981 de rangschikking als landschap definitief getroffen. Hierdoor is elke uitbating onmogelijk zodat we ook geen frank inkomen kunnen halen uit deze gronden welke normaal als broodwinning moesten dienen.

Op 28 november 1974 werd ondergetekende verzoeker Marcel VERVULLENS wonende te KONTICH in faling verklaard, vonnis waartegen onmiddellijk beroep werd aangetekend, doch dat slechts vernietigd werd bij arrest van het HOF van BEROEP te ANTWERPEN, vijfde kamer dd. 06 september 1984, met andere woorden tien jaar later.

Door dit euvel werd aan Marcel VERVULLENS ook elke daad van handel ontzegd en kon geen beroepswerkzaamheid geduld worden. Momenteel rust nog een schuld bij de curator van dit faillissement en heeft het Rijksinstituut Sociale Verzekeringen nog steeds een tegoed van 416.349,-Frs.

Door de aanslagen te vestigen als 'bedrijfsinkomsten' is er ook door het Sociaal Verzekeringsfonds VEV een vordering ingesteld op naam van verzoeker Maria NUYTS ten bedrage van 434.343 en 426.195 (frank) welke ook nu invorderbaar wordt.

Het eigendom in Mechelen, welke niet in al te beste staat van onderhoud verkeerde, heeft bij gebrek aan inkomsten reeds sedert jaren een aanslag gekregen van de stad Mechelen als taksen op leegstaande woningen, dit vanaf 1974 tot nu 36.042,-Frs. per jaar, welke nog allemaal dienen betaald te worden.

Het gebouw te RUMST - TERHAGEN is als krot onbewoonbaar verklaard met een jaarbelasting van 42.500,-Frs vanaf 1974, welke nog allemaal dienen betaald te worden.

Zoals U ziet geven de eigendommen, welke het voorwerp waren van deze voor ons uitzonderlijke aanslagen,

geen opbrengst en met onze huidige onzekere inkomsten, welke bovendien nog geen vast inkomen zijn, zijn wij niet bij machte om de vordering van de Heer Ontvanger der Directe Belastingen KONTICH te voldoen.

Bovendien belopen de interesten door de lange duur van procedure, méér dan de belastingen";

5.3.2. Overwegende dat de verwerende partij als volgt antwoordt :

"Terzake wordt in eerste instantie verwezen naar de weerlegging van het eerste middel, meer bepaald de weerlegging in subsidiaire orde.

In tweede instantie wordt inzake het derde middel erop gewezen dat verzoekers in hun rekest gewagen van een schuld bij het Rijksinstituut sociale verzekeringen van 416.349 F. en een schuld bij het Sociaal verzekeringsfonds VEV (op naam van de vrouw) ten bedrage van 434.343 F. en 426.195 F. terwijl in hun verzoekschrift van 28 november 1988 slechts sprake is van respectievelijk 216.349 F., 234.343 F. en 226.195 F. Laatstgenoemde bedragen komen eveneens voor op de bijlagen aan het verzoekschrift van 28 november 1988. Verzoekers hebben bijgevolg zonder aanwijsbare reden de desbetreffende sommen telkens met 200.000 F. verhoogd";

5.3.3. Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord hun middel "handhaven";

5.3.4. Overwegende dat verzoekers in dit middel geen schending aanvoeren van enige rechtsregel of rechtsbeginsel, zodat ook dit middel niet voldoet aan de in overweging 5.2.4. aangehaalde vereisten; dat het middel bijgevolg niet ontvankelijk is;

5.4.1. Overwegende dat verzoekers in hun verzoekschrift als vierde middel het volgende aanvoeren :

"VIERDE MIDDEL :

Bij vonnis van 13 januari 1989 van de Rechtbank van KOOPHANDEL te MECHELEN werd de PVBA. NUYTS te 2800 MECHELEN, op bekentenis failliet verklaard, waardoor onze inkomsten volledig verloren zijn gegaan.

Ondergetekende verzoekers, beschikken maar over een gezamenlijk, gemiddeld bedrijfsinkomen van 20.000 per maand.

Bijgevolg belopen de interesten veel hoger, dan de bedrijfsinkomsten.

Het bestreden besluit dd. 02 juli 1990 van :
MINISTERIE VAN FINANCIEN - Administratie der directe
belastingen - DIRECTIE ANTWERPEN II (...) - DE GEWESTE-
LIJK DIRECTEUR, is dan ook strijdig met de grondwet-
telijke gelijkheid der burgers, door aan de ene het
verzoekschrift wel toe te staan, en het aan de andere
te weigeren";

5.4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar
memorie van antwoord eerstens verwijst naar haar weerleg-
ging in subsidiaire orde van het eerste middel; dat zij er
tweedens op wijst "dat de faillietverklaring van een
vennootschap niet ipso facto betekent dat de personen die
voorheen inkomsten uit die vennootschap haalden thans geen
inkomsten of bestaansmiddelen meer zouden hebben" en
verzoekers in elk geval nog over de inkomsten uit onroe-
rende goederen beschikten;

5.4.3. Overwegende dat verzoekers in hun memorie van
wederantwoord hun middel "handhaven";

5.4.4. Overwegende dat verzoekers niet aantonen dat
aan andere personen in vergelijkbare omstandigheden wel
een kwijtschelding van belastingverhogingen werd verleend;
dat zij derhalve niet van een schending van het gelijk-
heidsbeginsel doen blijken; dat het middel niet gegrond
is;

5.5.1. Overwegende dat verzoekers in hun memorie van
wederantwoord ook nog het volgende aanvoeren :

"Bovenop de schendingen van voorgaande wetgevingen,
is tevens ook schending van artikel 6 -6 bis - 21 - 97
van de BELGISCHE GRONDWET

namelijk : Er is geen onderscheid van standen
Het genot van de rechten en vrijheden aan
de Belgen toegekend moet zonder discri-
minatie verzekerd worden.
Ieder heeft het recht verzoekschriften
door één of meer personen ondertekend,
bij de openbare overheden in te dienen.
Elke beslissing is met redenen omkleed,
en de afwijzing van een verzoekschrift
degelijk dient gemotiveerd";

5.5.2. Overwegende dat, daargelaten de vraag of de aangevoerde grondwetsbepalingen de openbare orde raken en bijgevolg nog in de memorie van wederantwoord konden worden opgeworpen, moet worden vastgesteld dat in de middelen niet wordt uiteengezet op welke wijze de ingeroepen grondwetsbepalingen werden geschonden en zij derhalve niet voldoen aan de in overweging 5.2.4. aangehaalde vereisten, zodat ze niet ontvankelijk zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De Staatssecretaris voor Financiën en de gewestelijke directeur van de directie Antwerpen II worden buiten de zaak gesteld.

Artikel 2.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van verzoekers, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vier mei 1900 achtennegentig, door de
IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH. G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de
	Raad van State,
A. BEIRLAEN,	staatsraad,
J. SMETS,	staatsraad,
M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

G. BAETEMAN.